DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 126 / Període entre legislatures

Dimarts, 12 d'abril de 1988

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió de la Diputació Permanent

SUMARI

La sessió s'obre a tres quarts de dotze del matí i cinc minuts.

Autorització, a sol·licitud del Consell Executiu, del Projecte de Llei de Concessió d'un Crèdit Extraordinari per a atendre les Despeses de les Eleccions al Parlament de Catalunya (Punt únic de l'ordre del dia.)

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix la sol·licitud d'autorització del Projecte presentada pel Consell Executiu (p. 5953).

L'I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5953) i l'I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 5953) intervenen per a una qüestió d'ordre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del matí i vuit minuts i es reprèn a un quart d'una del migdia i cinc minuts.

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix la resolució motivada adoptada per la Mesa (p. 5953).

Intervenen per a una qüestió d'ordre l'I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5953), l'I. Sr. Torres (ER) (p. 5954), l'I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 5954), l'H. Sr. Armet (S) (p. 5954) i l'I. Sr. Subirà (CiU), el qual lliura a la Mesa una esmena tècnica (p. 5954).

L'H. Sr. Armet (S) (p. 5954), l'I. Sr. Subirà (CiU) (p. 5954) i l'I. Sr. Torres (ER) (p. 5954) intervenen per a una qüestió d'ordre.

La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i catorze minuts i es reprèn a dos quarts d'una i sis minuts.

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix l'acord adoptat per la Mesa (p. 5955).

Posició dels grups : *I. Sr. Torres (ER) (p. 5955) i I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5955).*

L'I. Sr. Subirà (CiU) intervé per al·lusions (p. 5957) i l'I. Sr. Vives (PSUC) li respon (p. 5957).

Posició dels grups (continuació) : *I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 5957), H. Sr. Armet (S) (p. 5958) i I. Sr. Subirà (CiU) (p. 5960).*

L'I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 5961) i l'I. Sr. Subirà (CiU) (p. 5961) intervenen per al·lusions.

L'I. Sr. Subirà (CiU) intervé per fer un aclariment (p. 5961).

Votació : *aprovada per 12 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció (p. 5961).*

El M. H. Sr. President llegeix l'acord de delegació de l'informe que la Diputació Permanent ha d'elaborar d'acord amb l'article 54.1 del Reglament. L'acord és aprovat per assentiment (p. 5961).

La sessió s'aixeca a un quart de dues del migdia i nou minuts.

SESSIÓ DE LA DIPUTACIÓ PERMANENT

La sessió s'obre a tres quarts de dotze del matí i cinc minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Primer, de l'I. Sr. Vice-president Segon, de l'I. Sr. Secretari Primer i de l'I. Sr. Secretari Segon. Assisteix la Mesa l'Oficial Major.

Ordre del dia

Punt únic : Autorització, a sol·licitud del Consell Executiu, del Projecte de Llei de Concessió d'un Crèdit Extraordinari per a atendre les Despeses de les Eleccions al Parlament de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : S'obre la sessió.

Aquesta Presidència té el gust d'anunciar que, atès el que disposa l'article 53.1.3.r del Reglament, ha estat convocada la Diputació Permanent per tal d'autoritzar un pressupost extraordinari, a petició del Consell Executiu.

Per bé que tots els il·lustres senyors i senyores diputades coneixen la sol·licitud, atès que no ha estat encara publicada en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* prego a un il·lustre senyor secretari que en doni lectura.

El Sr. SECRETARI PRIMER : «Acord del Consell Executiu de la Generalitat de la sessió celebrada el dia 7 d'abril de 1988 : S'acorda dirigir-se a la Diputació Permanent del Parlament i demanar-li que, per raó d'urgència i necessitat justificada, tramiti, d'acord amb l'article 53.1.5.è del Reglament de la Cambra, el Projecte de Llei de Concessió d'un Crèdit Extraordinari per a atendre les Despeses de les Eleccions al Parlament de Catalunya, presentat el dia 28 de març de 1988.»

El Sr. PRESIDENT : Aquesta Presidència ha de fer avinent també als il·lustres senyors i senyores diputades que el Projecte de Llei de Concessió d'un Crèdit Extraordinari per a atendre les Despeses de les Eleccions al Parlament de Catalunya ha estat publicat al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* número 256, de 31 de març de 1988.

El Reglament estableix, al damunt dit article, que l'autorització dels pressupostos extraordinaris requereix l'acord de la majoria absoluta dels membres de la Diputació Permanent. La Mesa de la Diputació Permanent, atès el buit reglamentari en relació amb la tramitació, ha considerat que el debat i votació que hem de tenir podria fer-se d'acord amb la següent seqüència : un membre del Consell Executiu podrà presentar la iniciativa, si ho considera pertinent; el debat es tindrà d'acord amb el que estableix el Reglament per als de totalitat; conseqüentment, els grups parlamentaris podran fer un torn a favor o en contra de la proposta, i els que no hauran intervingut fixar la posició o eventualment explicar el vot; clos el debat, se sotmetrà la proposta a votació; si mereix el suport de la majoria absoluta dels membres de la Diputació Permanent, es considerarà autoritzat el pressupost extraordinari i aprovat alhora el projecte presentat pel Consell Executiu, que, conseqüentment, esdevindrà llei.

El primer i únic punt de l'ordre del dia és : autorització, a sol·licitud del Consell Executiu, del Projecte de Llei de Concessió d'un Crèdit Extraordinari per a atendre les Despeses de les Eleccions al Parlament de Catalunya. Algun membre del Consell Executiu vol presentar el Projecte de Llei? *(Pausa.)* No? Bé. Algú desitja fer un torn a favor?

El Sr. VIVES : No, senyor President, és per a una qüestió d'ordre, si us plau, si em permet.

El Sr. PRESIDENT : A favor?

El Sr. VIVES : No, no pas a favor, per a una qüestió d'ordre, deia.

El Sr. PRESIDENT : Digueu, si us plau.

El Sr. VIVES : Aquest diputat voldria conèixer les motivacions de la Mesa en relació amb la seqüència que pensa seguir en aquest debat, i sobretot per què no s'ha aplicat, per analogia, el que s'estableix en el Reglament del Parlament de Catalunya per al que és aquest text que tenim al davant, és a dir un projecte de llei. Per tant, discrepant de la seqüència que ha establert la Mesa, demanaríem que se'ns expliqués —òbviament de forma motivada— per què es pensa seguir aquesta seqüència i no aplicar el que estableix el Reglament per a altres apartats vinculats al projecte de llei. Dit d'una altra manera : per què se'ns nega, als diputats de la Diputació Permanent, la possibilitat d'objectar a aspectes parcials d'aquest crèdit extraordinari?

El Sr. PRESIDENT : El senyor Esteve i Oriol havía demanat també per intervenir?

El Sr. ESTEVE I ORIOL : El senyor Maties Vives ha transmès fidelment el que jo anava a dir i, per tant, ho dono per reproduït.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Clotas?

(Pausa.)

Bé, doncs, en vista d'això suspenem la sessió i la Mesa es reunirà per fer una resolució motivada.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del matí i vuit minuts i es reprèn a un quart d'una del migdia i cinc minuts.)

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

L'Il·lustre senyor Secretari tindrà la bondat de llegir la resolució motivada adoptada per aquesta Mesa?

El Sr. SECRETARI PRIMER : «La Mesa de la Diputació Permanent, per majoria, ha acordat que, atès el que disposa l'article 53.1.5.è i la inexistència de previsió reglamentària explícita, la Mesa considera que cal aplicar el procediment legislatiu i, atès que el Reglament estableix una majoria reforçada i es donen raons d'urgència i de necessitat justificada, la Mesa considera que el procediment adequat és el de la tramitació analògica al de la lectura única».

El Sr. PRESIDENT : Bé, aleshores anem a entrar ja en la discussió del tema. El torn a favor d'aquest Projecte de Llei és...

El Sr. VIVES : Senyor President, si em permet, per manifestar, i alhora que consti en el *Diari de Sessions,* la disconformitat absoluta del Grup parlamentari del PSUC en relació amb aquesta resolució que ha adoptat la Mesa. Entenem que és una vulneració dels drets dels grups parlamentaris i dels diputats en concret, de poder fer objeccions a un crèdit extraordinari que ve detallat pel que fa al capítol de despeses però no al capítol de minoració del pressupost actual i que, en conseqüència, la decisió que ha adoptat la Mesa és una autèntica vulneració dels drets dels diputats d'aquesta Diputació Permanent, de tots els diputats d'aquesta Diputació Permanent, de poder fer esmenes concretes i puntuals al Projecte de Llei —que no s'oblidi : Projecte de Llei— que ha presentat el Consell Executiu de la

Generalitat.

(El M. H. Sr. President dóna la paraula a l'I. Sr. Torres.)

El Sr. TORRES : Sí, únicament per adherir-me, en tot el seu contingut, al que acaba de manifestar l'Il·lustre representant del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

(El M. H. Sr. President dóna la paraula a l'I. Sr. Esteve i Oriol.)

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Si se'm permet, en nom del Grup Popular, per manifestar, en primer lloc, que entenem que la interpretació que dóna la Mesa, encara que la respectem, evidentment no la compartim; entenem que l'analogia amb la lectura única està mancada de fonaments jurídics suficients i, sobretot, de suport polític, i entenem que això és un greu precedent per a altres situacions. I, en segon lloc, manifestar no solament la nostra disconformitat amb la resolució de la Mesa, sinó amb la forma amb què l'Executiu ha enviat aquest Projecte a la Cambra, havent-hi hagut com hi ha hagut temps més que suficient, perquè ha seguit el procediment ordinari.

Res més.

(El M. H. Sr. President dóna la paraula a l'H. Sr. Armet.)

El Sr. ARMET : Sí, molt breument. En nom del Grup Socialista, assenyalar que un projecte de llei de concessió d'un crèdit extraordinari no correspon a les competències de la Diputació Permanent, que el que fa, diguem-ne, és autoritzar; no fa projectes de llei de concessió de crèdit extraordinari. En segon lloc, que la complexitat del tema obligaria, lògicament, a un tràmit normal de presentació d'esmenes, atesa la quantitat de temes de què aquí es parla; no és simplement i exclusivament l'autorització d'un crèdit extraordinari puntual, sinó que hi ha un seguit de temes que reclamarien, lògicament, el dret dels grups a presentar esmenes, i, fins i tot, en una disposició addicional es dóna un mandat de quines seran les fórmules que s'empraran per a la subvenció posterior de les eleccions, fixant perfectament els conceptes i fent un mandat a un consell executiu que vindrà després d'un procés electoral. Hi ha un conjunt d'anomalies, i, lògicament, no té cap mena de sentit que es plantegi aquest text per lectura única, des del nostre punt de vista.

El Sr. PRESIDENT : Falta una intervenció del senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President. També per pronunciar-nos, el nostre Grup parlamentari, en relació amb la decisió que ha pres la Mesa, i per dir que el nostre Grup hi està totalment d'acord, perquè nosaltres discrepem de l'argumentació que s'ha donat per part del diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, en el sentit que entenem que el nostre Reglament, que en aquest aspecte que ens ocupa és relativament poc explícit, però en canvi té un tenor literal molt similar al del Reglament del Congrés dels Diputats, i es pot interpretar, analògicament —o es pot fer servir, almenys, aquesta analogia—, com una font d'interpretació possible del nostre Reglament...

El Congrés dels Diputats —que disposa..., el Govern espanyol, com se sap, disposa del mecanisme del decret-llei—, estableix en l'article 57 que, en casos de dissolució o expiració del mandat del Congrés dels Diputats, aquest, la Diputació Permanent, assumirà les facultats —totes, diu—, les facultats que en relació amb els decrets-llei atribueix al Congrés dels Diputats l'article 86 de la Constitució; és a dir : totes les facultats de l'article 86 de la Constitució són atribuïdes a la Diputació Permanent. I, llavors, l'article 86 de la Constitució, en el seu punt 3, dóna la possibilitat de tramitar en aquests casos els temes de què es tracti com a projectes de llei. De manera que la facultat d'una diputació permanent en el context que ens ocupa per fer el que en aquests moments aquesta està convocada per fer, em sembla que és clarament i diàfanament fora de tot dubte. Això per un cantó.

Per altre cantó, si em permet, senyor President, anunciar que el nostre Grup en principi no té intenció de fer torn a favor del Projecte de Llei : creiem que és molt clar, que la memòria que l'acompanya és molt diàfanament explicativa. I, el que sí que voldria, finalment, per acabar la meva intervenció, senyor President, és, això sí, lliurar a la Mesa de la Diputació Permanent una proposta d'esmena que nosaltres entenem que és tècnica —entenem que és tècnica; informalment l'he fet conèixer als altres portaveus, però aquest és un argument que no vull esgrimir— : simplement es tracta de canviar en el títol de la Llei la paraula «concessió», la paraula «concessió» per la paraula «autorització»; llavors, el títol del Projecte diria : Llei d'Autorització d'un Crèdit Extraordinari. Ens sembla que així s'ajusta més exactament a les previsions de l'article que s'invoca per donar tràmit a aquest text.

(El M. H. Sr. President dóna la paraula a l'H. Sr. Armet.)

El Sr. ARMET : Sí, perdó : si la Mesa ha adoptat l'acord de lectura única, lògicament no es poden admetre esmenes ni al títol de la Llei, perquè s'ha fet el plantejament de lectura única, no?

(El M. H. Sr. President dóna la paraula a l'I. Sr. Subirà.)

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, si em permet, jo he fet, en la meva explicació en relació amb aquest tema, esment que a nosaltres ens semblava —i utilitzo la paraula «semblar» amb tota la intenció— que es tracta d'una esmena tècnica. Evidentment, si no es pogués considerar una esmena tècnica, llavors estaríem d'acord amb la posició del senyor Armet.

El Sr. PRESIDENT : Podem entrar en el debat i aquesta qüestió de si és una esmena tècnica o no mirarem de resoldre-la mentrestant. El posicionament, doncs... *(Pausa.)*

El Sr. TORRES : *(Per raons tècniques, una part de la intervenció de l'I. Sr. Torres no ha estat enregistrada.)* ... el portaveu del Grup de Convergència i Unió és quelcom més important, perquè efectivament el Projecte de Llei és un projecte de llei de «concessió» d'un crèdit extraordinari del Parlament, en aquests moments dissolt, a través de la Diputació Permanent, al Consell Executiu per afrontar a unes despeses, i l'esmena dita «tècnica» —que nosaltres no ho considerem així— és d'«autorització». La diferència, quina és? Que l'«autorització» s'ajusta al que el Reglament preveu com una de les competències especials de la Diputació Permanent a l'Executiu; la «concessió» és una concessió del Parlament al Consell Executiu. Si això no és una esmena tècnica, com és la meva opinió, el que no correspon és l'aprovació d'aquest Projecte de Llei, perquè és de «concessió» d'un crèdit extraordinari des del Parlament a l'Executiu, i això no és el que preveu el Reglament. Per tant, si no es considera això esmena tècnica —com jo crec—, el que correspondria, probablement, és la retirada d'aquest Projecte de Llei per presentar-ne un de correctament formulat.

(El M. H. Sr. President dóna la paraula a l'I. Sr. Subirà.)

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, si em permet. Sí, senyor President, per a una qüestió que em sembla que és d'ordre,

també, humilment. Si la Mesa considera l'esmena com a tècnica, ja no hi haurà problema; però, si la Mesa no considerés l'esmena com a tècnica, jo ja anuncio que el nostre Grup parlamentari la retirarà.

(Pausa.)

El Sr. PRESIDENT : Se suspèn molt breument aquesta sessió.

(La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i catorze minuts i es reprèn a dos quarts d'una i sis minuts.)

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió. L'Il·lustre senyor Secretari donarà lectura a l'acord d'aquesta Mesa.

El Sr. SECRETARI PRIMER : «La Mesa ha considerat l'esmena tècnica presentada pel Grup de Convergència i Unió com a esmena tècnica, ateses les funcions que preveu el Reglament a la Diputació Permanent».

El Sr. PRESIDENT : Bé, entrem doncs, ara, a l'exposició de... *(Pausa.)* Hi ha algú que vulgui fer ús del torn en contra? *(Pausa.)* El posicionament, doncs. L'Il·lustre Diputat senyor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES : Gràcies, Honorable President. Dic, d'entrada, que Esquerra Republicana de Catalunya votarà contra aquest Projecte. I ho farà per dues raons fonamentals, per dos blocs de raons fonamentals.

La primera raó, de tipus formal. Hem pres la molèstia, abans d'assistir a aquesta sessió, d'estudiar el procediment que es va seguir el 1984 per a un afer exactament similar al que estem discutint en aquests moments. I tots vostès poden controlar que es va seguir una tramitació perfectament normal, amb la publicació del Projecte de Llei, amb la tramitació a favor de la Comissió d'Economia i Finances, amb l'obertura corresponent del període d'esmenes i amb l'última deliberació i votació en una sessió plenària. Això és un procediment perfectament normal, és un procediment perfectament aconsellable, i nosaltres lamentem moltíssim que aquest mateix procediment no s'hagi seguit en aquesta sessió parlamentària, en aquesta legislatura. Sobretot, que no veiem que hi hagi cap motiu, malgrat la motivació «raonada» —entre cometes— de la Mesa, perquè aquesta autorització —o aquesta concessió, com es vulgui— no hagi pogut passar pel Ple del Parlament. Hi havia temps suficient. Jo recordo perfectament —i els senyors portaveus ho recorden perfectament— que un dels temes que el Portaveu de Convergència i Unió va considerar —això deu constar en una de les actes de la Junta de Portaveus— com a tema prioritari per a ser inclòs en un dels darrers ordres del dia era aquest, precisament, i això no s'ha fet, malgrat que hi havia temps més que suficient per a fer-ho.

Això, en el que fa referència a l'aspecte formal, al qual podríem afegir que, no havent-hi possibilitat d'esmenar aquest text, aquest articulat que ens ha estat sotmès ens obliga a prendre una decisió global a favor o en contra. Jo recordo —no sé si vostès ho recorden, els que estaven a l'anterior legislatura— que, en el Projecte similar de l'any 84, el Grup d'Esquerra Republicana va presentar una esmena parcial al text —una esmena parcial perquè hi havia un dels articles que no mereixia el nostre beneplàcit—, i aquesta esmena va anar al Ple i va ser, naturalment, refusada; va ser refusada, però hi havia la possibilitat de manifestar, d'una manera separada, l'acceptació o la disconformitat amb el conjunt d'articles que es posaven a la nostra consideració. Això, pel que fa referència als aspectes formals, que —ho repeteixo— considerem que és una anomalia que, havent-hi temps suficient i tractant-se d'un text perfectament previsible i previst, hagi hagut de passar amb un procediment veritablement extraordinari —ja sabem que és legal, però no hi ha cap mena de dubte que és extraordinari.

I ara entrem a les raons del contingut. Perquè, és clar, si es tractés únicament de reconduir purament i simplement un projecte de llei que vàrem aprovar el 84, amb alguna diferència pel transcurs dels anys, diríem que, en definitiva, la cosa no tindria una importància major; però és que, senyores i senyors diputats, si vostès comparen el crèdit demanat el 1984 i el crèdit que demanem ara, el 1988, és senzillament el doble : és a dir que passem d'un crèdit global que es demanava de 650 milions de pessetes a un crèdit que demanem avui de 1.288.585.748 pessetes —és a dir més del doble. Primera pregunta : és que del 84 al 88 hi ha hagut una tal variació en la dinàmica d'un procés electoral? I, si analitzem algunes de les partides que ens proposen, la nostra sorpresa va cada vegada més en augment. Per exemple : tenim una partida de personal, «Retribucions i gratificacions del personal», que passa de 106 milions —arrodoneixo—, el 84, a 235 milions, el 88 —és a dir més del doble, més del doble—; si mirem les despeses institucionals, el 84 eren de 450 milions, el 88 són de 680 milions —és a dir un increment de més del 50%—; si mirem la propaganda institucional, és a dir allò que «cal votar», etcètera, capítol al qual Esquerra es va oposar el 84, veiem que aquesta vegada, no solament es recondueix, sinó que passa de 93 milions el 84 a 121 milions el 88 —és a dir 28 milions de més que el 1984. Bé, em fa l'efecte que això hauria exigit, hauria demanat una explicació correcta, i que s'hauria pogut fer a través de la discussió d'esmenes parcials, per demanar explicacions, per demanar precisions a aquests augments que a nosaltres, a primera vista, i a segona vista, ens semblen totalment injustificats.

Volen un detall? Un detall absolutament inexplicable per a la nostra curta vista, potser? Hi ha un apartat que fa referència a les meses electorals —a les meses electorals : neteja, manteniment, no sé què més, de les meses electorals— : hi havia, el 84, una partida de 8 milions de pessetes; el 88, tenim 19 milions de pessetes. Quina és la raó que justifica aquest augment de més del doble? El sou de les dones que fan la neteja? L'augment del nombre de col·legis i meses electorals? Això no se'ns explica a la memòria, no se'ns diu per què, per quines raons aquest pressupost, aquest Projecte, comporta un augment de quasi el 100%.

Nosaltres creiem que això és una situció absolutament anòmala, i només té una explicació : que això, el 1984, no va poder ser. I saben per què no va poder ser, senyores i senyors diputats? Perquè llavors al Parlament no hi havia majoria absoluta.

Moltes gràcies.

(El M. H. Sr. President dóna la paraula a l'I. Sr. Vives.)

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, bé, la sessió d'avui de la Diputació Permanent, jo crec que és la culminació, en la seva forma, i també —per què no?— en els seus continguts, d'una mena de jocs de despropòsits parlamentaris del Grup de la majoria al llarg d'aquests darrers quatre anys. Hem assistit a una publicació en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* d'un projecte de llei,

d'un projecte de llei sense termini de convocatòria d'esmenes. És lògic, perquè el Consell Executiu ha tingut cura que, quan aquest tema arribés al Parlament de Catalunya, la Mesa, etcètera, pogués qualificar i es tingués la previsió que el Parlament hauria d'estar forçosament dissolt; sorprèn, no obstant això, que la data del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* sigui data 31 de març de 1988 i que no hi hagi en el text que tenim al davant termini de presentació d'esmenes, quan —si el nostre Grup parlamentari no va equivocat— el decret de dissolució del Parlament de Catalunya és de data 3 d'abril : en conseqüència, sorprèn un xic que en data 31 de març no es fes la previsió de termini de presentació d'esmenes.

Dos : rebem una convocatòria per assistir avui a la Diputació Permanent en la qual se'ns diu que, a sol·licitud del Consell Executiu, el que es demana és autorització al Projecte de Llei : és a dir, d'acord amb aquest redactat, del que es tractava avui és de dir si la Diputació Permanent acordava o no acordava tramitar aquest Projecte de Llei; òbviament, no entrar en els seus continguts, com ha estat la decisió de la Mesa.

Tres : assistim a una aplicació analògica amb quelcom que no té res a veure amb un projecte de llei enviat pel Govern.

Quart : assistim a una curiosa esmena tècnica de modificació de «concessió» per «autorització». Lògicament, l'autorització d'un crèdit extraordinari implica la modificació de crèdits previstos en el mateix Pressupost; la concessió de crèdit extraordinari no és això : la concessió, el que implica, és afegir nous crèdits a aquells que es van acordar en el seu dia amb la Llei de Pressupostos. Per tant, senyors de la Mesa, respectuosament, això té tant d'esmena tècnica com l'estació que estem de l'any pot tenir d'hivern o pot tenir d'estiu, si vostès m'ho permeten : no és ni una cosa ni l'altra, no és una esmena tècnica, és una esmena de contingut de tipus jurídic que, lògicament, vulnera força el Reglament del Parlament de Catalunya.

Però —ho repeteixo—, això, a criteri del nostre Grup parlamentari, és la culminació de quatre anys d'actuació certament discrecional del Grup de la majoria, d'utilització, tot sovint, de mecanismes de la Cambra en benefici estrictament d'aquesta majoria, i, per tant, podem tenir totes les sensacions del món, excepte la de sorpresa —que, lògicament, ja fa temps que hem superat, en relació amb aquests tipus d'actuacions—; sí la d'indignació d'un grup parlamentari que veu que davant d'un projecte de llei —projecte de llei, ho reitero, realment important— no pot opinar, no pot fer esmenes concretes i puntuals sobre algunes partides poc clares d'aquest Projecte de Llei.

Partida poc clara és la que fa referència a les despeses de suport informàtic per a les eleccions al Parlament de Catalunya. Hem llegit la memòria. Se'ns diu : «Aquest és un tema molt important, el món modern cada dia ho demana més, i, en conseqüència, preveiem una despesa de 200 milions». Cap mena de justificació, cap mena d'explicació, cap mena de quina és aquesta base informàtica que es contractarà, cap mena d'opinió davant el Parlament de Catalunya de què és el que es vol fer amb això.

Despeses de propaganda institucional de les eleccions al Parlament de Catalunya : 121 milions de pessetes. Bé, potser sí, cal estimular el vot, és important que com més ciutadans millor vagin a votar el dia 29 de maig, això és cert, però no és menys cert que se'ns podria explicar, en la fase en què estem, quins continguts tindrà aquesta campanya i en quines formes —perquè és una campanya institucional, no ho oblidem— es manifestaran, quins tipus de contractacions, ... A l'alçada que estem, la memòria podria ser molt més explícita.

Però és que hi ha més coses en aquest text. En aquest text es diu, a l'article segon, el següent : «Les majors despeses que autoritza la present Llei es compensaran pel mateix import de la despesa real efectuada». És a dir : s'estarà a resultes de la despesa que s'efectuï com a conseqüència d'aquesta autorització, però mitjançant minoració de crèdits, que no es diu de quins, i, en conseqüència, entenem que, de nou, el Consell Executiu vulnera el que estableix el Reglament de la Cambra i vulnera el mateix text estatutari, és a dir s'irroga competències per modificar una llei aprovada pel Parlament de Catalunya. Lògicament, no sorprèn, a partir d'aquí, que es vulguin fer analogies amb decrets-lleis o amb decrets legislatius; el que sorprèn realment és que se'ns digui : «No, vostès no pateixin, tret del tema del Parlament de Catalunya, el Consell Consultiu, les classes passives, el deute de la Sindicatura de Comptes, la resta ho podem modificar tot». És a dir : no es tracta només de fer una autorització de despesa sense conèixer on va adreçada, sinó que, a més a més, això es compensarà amb una reducció de la despesa amb partides que no se'ns explica quines són.

Però més avall hi ha un tema que aquest sí que entenem que és estrictament tècnic, i que segurament hauria estat bo de modificar. La Disposició Addicional, en el seu apartat quart, quan parla del nou crèdit extraordinari que es portarà, una vegada coneguts els resultats electorals, per a les subvencions als partits, federacions, coalicions, agrupacions, diu : «L'import de les subvencions a adjudicar s'han de fer efectives dins dels cent dies posteriors a l'aprovació del crèdit extraordinari». Fins aquí sembla correcte. Llavors, diu qui ha d'aprovar aquest crèdit : i diu «pel Parlament de Catalunya»? Doncs, no, no : diu «per al Parlament de Catalunya»; és a dir, ens està dient en aquesta Llei que el que es farà és un crèdit extraordinari no pas per subvencionar els partits, federacions o coalicions, sinó per subvencionar el Parlament de Catalunya —llegeixo textualment. Consegüentment, encara que només fos per esmenar això, hauria estat bo que s'obrís un període d'esmenes, que els grups parlamentaris hi poguessin dir la seva.

Aquest és un tema formal, però els temes de destinació de despesa que jo situava al començament són temes d'una importància transcendental : el Parlament té dret a conèixer quina és la propaganda institucional que es farà —perquè hi destinarem 121 milions de pessetes—, té dret a conèixer qui contracta aquesta base informàtica, si el Centre Informàtic de la Generalitat hi ha dit la seva, quina opinió en té, per què es fa d'aquesta manera i no d'una altra. I tampoc podrà fer-ho.

En definitiva, entenem que el que estem fent avui aquí és vulnerar un principi que entén el nostre Grup parlamentari que s'hauria d'haver respectat, que és que, en absència del Ple del Parlament de Catalunya, la Diputació Permanent, tret de l'aprovació de lleis, té totes les facultats que té aquest Ple, i, lògicament, en l'autorització de crèdits —que és una excepció a aquestes lleis que es fa a l'article 53—, hauria d'haver tingut facultats per intervenir-hi, per esmenar i per discutir, en definitiva, plantejaments contradictoris amb els que proposa el Govern. Per entendre'ns, aquesta Diputació Permanent té menys possibilitats d'actuació que una comissió actuant en seu legisla-

tiva plena durant un període parlamentari normal, la qual cosa, senyores i senyors diputats, entenem que és relativament greu.

Però nosaltres voldríem acabar amb aquest torn —del qual es desprèn, òbviament, que el nostre Grup parlamentari votarà contra l'autorització, ara ja, d'aquest crèdit extraordinari— anant on rau el problema en el qual s'ha col·locat a aquesta Diputació Permanent. I el problema rau en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* del dia 4. El senyor President de la Generalitat no tenia per què dissoldre el Parlament de Catalunya; no tenia per què dissoldre el Parlament de Catalunya. I si no l'hagués dissolt, això hauria permès que aquest Projecte de Llei que..., bé, en funció de les errades que té de tipus estrictament jurídic, potser sí que s'ha fet de pressa, però, en qualsevol cas, s'ha fet molt abans del decret de dissolució i del decret de convocatòria d'eleccions i, per tant, s'hi podrien haver mirat una mica millor. Ho repeteixo : aquesta dissolució del Parlament de Catalunya, absolutament improcedent, no calia; no calia. És la que ha impedit que aquest text sigui discutit pel Ple de la Cambra, com que altres qüestions que han quedat pendents de discussió en el Parlament de Catalunya, hagin pogut estar tractades i discutides en les comissions i pel Ple del Parlament de Catalunya. El nostre Grup parlamentari no entén per què el President de la Generalitat ha usurpat al conjunt dels ciutadans de Catalunya un mes d'activitat parlamentària; no entén el perquè. Lògicament, si no ho hagués fet —i ho ha fet en virtut d'una llei, efectivament, i està facultat per a això; no diem que no hi estigui legitimat, diem que, políticament, no hi ha raó que acrediti, que avali la dissolució del Parlament de Catalunya.

I si no s'hagués fet, aquesta Llei s'hauria pogut discutir en un tràmit normal, sense vulnerar el dret de ningú, donant l'oportunitat a tothom de fer plantejaments alternatius, intentant que cadascú defensés les seves posicions.

Per tant, en definitiva, el que s'ha pretès —i estem fent, òbviament, un judici d'intencions, que, després d'aquests quatre anys d'experiència parlamentària darrers, normalment acostumen a ser encertats en la major part dels casos—, volem entendre que el Consell Executiu de la Generalitat ha esperat a la dissolució del Parlament de Catalunya per trametre a la Cambra el text d'autorització d'aquest crèdit extraordinari, precisament per fer impossible la seva discussió en una tramitació parlamentària normal.

Naturalment, hi ha altres aspectes que no vénen ara al cas : és aquesta curiosa situació d'una llei electoral que permet que el nombre de diputats per circumscripcions electorals no sigui ajustat a les actuals poblacions de fet, la qual cosa pot provocar, doncs, segurament, algun recurs de tipus estrictament electoral, i que podem tenir després algun problema en relació amb aquest tema. Són aspectes senzillament menors, però que reprodueixen aquesta certa piràmide de despropòsits que ha estat en molts bons trams d'aquests darrers quatre anys i que culminen, ho repeteixo, en l'acte que estem fent avui.

No hi havia raó d'urgència, no hi havia necessitat justificada abans del dia 4 d'abril; és abans del dia 4 d'abril quan es presenta aquest Projecte; s'hauria pogut presentar molt abans, era una urgència perfectament previsible, era una necessitat que estava justificada molt abans del dia que el Consell Executiu va demanar la seva tramitació per aquesta Diputació Permanent, i entenem que s'han intentat vulnerar un cop més els drets, les possibilitats legítimes dels diputats i grups parlamentaris de l'oposició de discutir, amb molta més profunditat del que estem fent, el text legislatiu que, segurament, en funció de la majoria absoluta de la qual disposa Convergència i Unió, després aprovarem.

En conseqüència, senyor President, el nostre Grup parlamentari votarà en contra d'aquesta autorització, ara, d'un crèdit extraordinari.

(L'I. Sr. Subirà s'aixeca per parlar.)

El Sr. SUBIRÀ : Al·lusions, per favor. Per al·lusions a un ex-diputat absent.

El Sr. PRESIDENT : Digueu.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President. El senyor Maties Vives s'ha deixat arrossegar una vegada més per la seva fàcil oratòria i ha qualificat una actuació del President de la Generalitat com d'usurpació, i és una actuació estrictament ajustada a dret i a llei.

Nosaltres demanem que sigui retirat el qualificatiu d'«usurpador», en relació amb el President de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT : Què hi diu, el senyor Maties Vives?

El Sr. VIVES : Jo crec que és possible que la paraula concreta no sigui l'ajustada; no ho sé, depèn de l'opinió de cadascú. Jo no crec que sigui cap greuge, però, en qualsevol cas, el que jo he volgut dir és que, el President de la Generalitat, el que feia era impedir, diguem-ne, que la resta de diputats absents —fins i tot ell— poguessin assistir al debat parlamentari d'aquest Projecte de Llei.

Lògicament, aquesta és l'explicació que es desprenia del contingut global i, en qualsevol cas, si la paraula «usurpar» pot ser lesiva per a les orelles d'algú, no tinc cap inconvenient que no consti en el *Diari de Sessions.*

El Sr. PRESIDENT : Bé, aquesta Presidència estima que el senyor Subirà es dóna per satisfet d'aquesta d'explicació.

El senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies. Jo, permetin-me comentar quatre punts molt concrets, començant per la propaganda institucional, paraula que, en definitiva, implica una certa vaguetat de les realitats concretes i precises que es poden donar sota aquests termes.

Hi ha una altra cosa que a nosaltres ens plantejava unes objeccions, i és, en concret, el que fa referència, en aquest Projecte, a la recollida de resultats provisionals —s'anomena així, com a capítol II, dintre del número I romà, en concret en el punt 2. I deia que això a nosaltres ens planteja una objecció seriosa, no pas perquè representi 60 milions de pessetes, sinó perquè entenem que aquest és un mètode que, d'alguna manera, suposa una violació de la prohibició d'enquestes en el moment que la Llei està establerta anticipadament al dia de les eleccions.

Nosaltres creiem que aquest sistema que, de tant en tant, vagin sortint als mitjans de comunicació uns resultats d'avenços que s'han fet sobre la base de preguntes a persones en el moment de sortir dels col·legis electorals, això suposa una vulneració de la normativa sobre les enquestes i, per consegüent, nosaltres teníem serioses objeccions en aquesta partida en concret.

Aquests dos motius, senyores i senyors diputats, malgrat tot ens haurien posicionat en un sentit d'abstenció, perquè enteníem que no podíem votar en contra, però que tampoc podíem

votar a favor globalment de la Llei. Ara bé, fruit d'una anàlisi més acurada, hi ha altres dos punts que ens fan canviar el nostre criteri i el sentit del vot.

D'una banda, ja s'ha dit aquí, és l'article segon de l'articulat del Projecte de Llei, on no es diu quins crèdits del Pressupost del 88 seran objecte de minoració ni, tanmateix, quins poden ser els criteris orientadors d'aquestes minoracions. Només se'ns demana que, en definitiva, autoritzem la disminució dels crèdits del Pressupost d'enguany en 1.288 milions de pessetes. I, en definitiva, doncs, no solament el Govern i la majoria que li dóna suport pretenen, en definitiva, imposar —pel corró aquest de la majoria, com acabo de dir— l'atorgament d'aquest crèdit —com ara es pretén dir, l'«autorització» del crèdit extraordinari—, sinó tenir les mans lliures per a les reduccions en les quanties i en les partides del Pressupost d'enguany que cregui adient. Nosaltres creiem que això ja és una qüestió fonamental que ha d'inclinar el vot d'aquest Grup en un sentit diferent del que inicialment tenia previst.

I acabo dient —i, evidentment, ja amb això queda apuntat que el nostre Grup votarà en contra del Projecte—, dic, en una qüestió que, en definitiva, nosaltres ho hem de dir aquí públicament —és el quart motiu—, la manera com s'efectua aquesta previsiblement cloenda de la nostra activitat parlamentària, que, malauradament, hem anat ja denunciant alguns cops en aquesta casa. I és la manera total i absoluta del menysteniment dels criteris de la resta de grups parlamentaris.

Fixem-nos bé que, com aquí ja s'ha apuntat, aquest Projecte de Llei es publica en el *Butlletí del Parlament* del dia 31 de març. El dia 31 de març encara no estava dissolt el Parlament; no hi havia el Decret; no existia amb funcions substitutives —existia, sí, formalment— la Diputació Permanent. Doncs bé, el normal hauria estat que aquest Projecte de Llei hagués estat publicat dient a quina comissió s'assignava i obrint un termini per a la presentació d'esmenes. En definitiva, nosaltres entenem que, abstracció feta d'aquesta argumentació que acabo d'explicar, nosaltres entenem —ho repeteixo— que en aquest moment, a hores d'ara, la Diputació Permanent no té competències, no té legitimació per analitzar aquest Projecte de Llei, perquè, es digui el que es vulgui, això és un projecte de llei de concessió d'un crèdit extraordinari i, per tant, va més enllà del que preveu l'article 53 del Reglament de la Cambra.

L'esmena tècnica que avui dia, en aquest moment, el digne representant del Grup de la majoria ha presentat, creiem, certament, que és una habilitat de tipus formal, però no pot entendre's com una esmena tècnica, ja que no podem oblidar que, en tot cas, seria una esmena al mateix text que envia l'Executiu. És a dir, no estem en un tràmit parlamentari normal, sinó en una situació de globalitat, que s'accepta totalment o es rebutja totalment, i, per consegüent, entenem que l'únic que pot presentar una esmena seria, en tot cas, l'autor de la iniciativa parlamentària.

És més : resulta que a la memòria es parla d'habilitació de crèdits, i nosaltres entenem que l'habilitació de crèdits és la concessió —és un sinònim—, i a aquest punt no s'ha presentat cap altra objecció.

Les coses són el que són i, per consegüent, nosaltres entenem que, quan per una banda s'autoritza una despesa i d'altra banda es redueixen unes altres despeses previstes en el Pressupost, estem davant la figura de la concessió i no pas davant la figura de l'autorització.

El Parlament pot fer moltes coses : les majories poden fer moltes coses : hi ha aquell acudit que el Parlament ho pot fer gairebé tot menys transformar un home en dona i una dona en home, cosa que avui dia ja seria fins i tot discutible. Nosaltres creiem que vostès s'equivoquen quan creuen que la majoria absoluta pot fer-ho absolutament tot i, per això, nosaltres votarem en contra d'aquest Projecte de Llei.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Diputat senyor Armet té la paraula per intervenir en nom del seu Grup.

El Sr. ARMET : En primer lloc, vull fer referència a l'acord de la Mesa de la Diputació Permanent que per majoria ha admès una esmena tècnica. Jo vull recordar que diu molt clarament quines són les funcions de la Diputació Permament, que diu que «vetllarà pels poders de la Cambra», i, per tant, jo crec que aquí, d'una manera o una altra, estem per vetllar avui pels poders del conjunt de la Cambra. Jo crec que amb aquest acord que ha pres la Mesa, per majoria, no s'ha vetllat pels poders de la Cambra, perquè està molt clar que és un tema d'autorització de pressupostos extraordinaris i no de concessió d'un crèdit extraordinari. Aquest és un tema prou clar : no m'hi vull estendre, ja n'han parlat altres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula i, per tant, no hi insistiré més, però crec que és importantíssim. És a dir, estem fent un acte que, per la via d'una esmena tècnica, estem canviant el contingut del Projecte que ens enviava el Consell Executiu. I la Mesa tenia dues possibilitats : admetre a tràmit aquest Projecte o no admetre'l i, un cop l'ha portat a la Diputació Permanent, obrir un debat si realment la Diputació Permanent era competent per debatre un projecte d'aquestes característiques. I tal com està formulat el Projecte no es podia debatre avui a la Diputació Permanent aquest Projecte; s'havia de retornar al Govern perquè el Govern ho plantegés de la manera deguda, per respecte, precisament, a la Cambra a la qual avui nosaltres representem.

Dir que aquest Projecte, en concret, significa doblar els diners previstos en les eleccions del 1984; és a dir, en quatre anys fem un increment del cent per cent de les despeses. Això és prou important; si ho comparem amb l'índex del cost de la vida, això significa un increment desmesurat, que no té en compte cap dels elements de ponderació utilitzats i que s'escapa de molt, i no n'hi ha cap justificació, del que seria una política de creixement raonable —no diré prudent, sinó raonable— quant a les despeses electorals.

Dir també que l'article segon fa referència a com es finançarà, i aquí sí que és un tema que potser s'hi ha insistit poc, però crec que és molt important, i es diu taxativament que «es podrà fer una minoració dels crèdits consignats a les diferents seccions pressupostàries del 88». És a dir, per aquest Projecte, deixem que sigui el Consell Executiu de la Generalitat qui decideixi, aquests 1.288 milions de pessetes, en quines partides es farà la minoració. Donem un xec en blanc al Consell Executiu de la Generalitat i avui aquí no se'ns presenta la minoració concreta de les partides, quan l'article 39.1 de la Llei de Finances Públiques diu molt clarament, en el seu apartat primer, al final, diu sempre, aquí, diguem-ne, en un altre article, diu : «S'inclourà necessàriament la proposta de recursos concrets que els han de finançar», «recursos concrets que els han de finançar» bé sigui per la via d'endeutament o bé sigui per minoracions de crèdits de les diferents seccions pressupostàries. I

aquí anem a un projecte que permet que el Consell Executiu faci les baixes que consideri pertinents, sense cap tipus de control parlamentari, sense cap tipus, per tant, del que són els mínims o la cobertura diguem-ne mínima que tot Parlament té dret a conèixer com es fan els finançaments dels crèdits extraordinaris o dels suplements de crèdit. Això és un tret essencial de les democràcies, que és controlar, precisament, els usos i abusos que es poden fer dels crèdits extraordinaris o dels suplements de crèdits. Té una llarga tradició democràtica i és del tot necessari veure com es produeixen i quines són, concretament —com diu l'article de la Llei de Finances Públiques de la Generalitat de Catalunya—, com s'han de finançar aquests crèdits extraordinaris.

Aquí estem en un cas típic de «feta la llei, feta la trampa», és un cas diguem-ne típic i característic, perquè tenim lleis pròpies, lleis autonòmiques aprovades i no es segueixen, sens dubte, no solament en aquest tema, sinó en el tema del mateix títol de la Llei.

Després, dir que hi ha tot un seguit de consideracions que crec que són importants a fer. Hi ha una disposició addicional en la qual es parla de les subvencions que es faran als grups polítics, en funció dels vots i de les característiques que són usuals. Tots els parlaments, quan fan aquest tipus de plantejaments, fixen el límit màxim que pressuposa aquest tipus de finançament, fixen el sostre màxim. És una cautela elemental que tots els parlaments autonòmics han anat fent, i sembla lògic que si la Diputació Permanent ha d'autoritzar que el Consell Executiu desenvolupi aquesta normativa, és en funció d'un límit màxim, perquè dir que desenvolupi en un termini determinat, amb posterioritat a les eleccions, aquesta normativa que diu la Disposició Addicional, no és garantia de res; és, simplement i exclusivament, també donar un xec en blanc a l'actuació del futur Consell Executiu de la Generalitat.

Si nosaltres valorem les partides —ja ho han fet altres diputats—, sí que voldríem assenyalar que en cap moment, en cap moment es produeix el que semblaria elemental : una memòria explicativa de cadascun dels conceptes, que estigui ben desenrotllada, ben fonamentada i ben especificada.

Quan nosaltres, per exemple, veiem, en un articulat bastant divertit, que diu que l'«operació d'avanç dels resultats és una de les comeses que ha adquirit més rellevància dins de l'execució dels processos electorals i de la qual és responsable l'Administració convocant», i diu que això suposa, doncs, un suport logístic significatiu, justificar el cost elevat dels 200 milions de pessetes que es col·loquen aquí per «operacions d'informàtica », és evident que, d'aquestes operacions, s'ha de saber i s'ha de conèixer, aquesta Diputació Permanent hauria de conèixer si són per a noves inversions, si són per a contractes amb empreses exteriors que portaran aquest tema..., és a dir, quin tipus de mecanisme s'utilitzarà. Perquè la despesa de 200 milions d'informàtica és molt superior a la despesa de la mateixa campanya institucional; per tant, és una de les despeses més significatives, que apareix aquí amb més força i de la qual no hi ha una justificació clara. És evident que això dóna lloc a tot tipus de sospites, a tot tipus de plantejaments, a tot tipus d'indicacions que des dels grups de l'oposició es poden fer sobre la utilització d'aquests 200 milions de pessetes.

Quan entrem nosaltres en el tema de la campanya institucional, el que sembla normal seria que vingués, aquesta propaganda institucional, acompanyada d'una memòria mínima —mínima— de quins són els continguts de la campanya institucional, de quins són els seus eslògans, de quins suports es faran servir, de quina utilització dels mitjans es farà servir o no es farà servir, perquè és evident que nosaltres, en aquest terreny de la propaganda institucional del Consell Executiu de la Generalitat, és que estem, realment, no solament molt molestos, sinó profundament indignats i en desconfiem legítimament. La utilització de fons públics de tots els ciutadans de Catalunya per a les campanyes institucionals és una cosa que, realment, s'ha de vigilar molt; sobretot quan el Consell Executiu agafa fons públics del mateix pressupost de la Generalitat i els fa servir per a campanyes descaradament partidistes, i darrerament hem assistit a una corrua de campanyes institucionals que tenien aquest caràcter partidista, estrictament partidista.

Aquí se'ns planteja una campanya institucional sense que nosaltres tinguem el contingut ni de missatges ni de plantejaments; seria lògic que aquest Parlament, és a dir, que aquesta Diputació Permanent, conegués els continguts de la campanya, perquè, com a mínim —com a mínim—, aquests 115 milions corresponents a la campanya institucional fossin coneguts per totes les forces polítiques parlamentàries i tots hi poguéssim donar el nostre suport i, per tant, la nostra acollida, i identificar-nos amb aquest tema, sobretot quan el desequilibri de la propaganda dita «institucional» i clarament partidista supera en moltíssim aquesta campanya institucional i supera en molt el miler de milions de pessetes que els darrers dies s'estan col·locant en un conjunt d'espots, exposicions i campanyes de propaganda del Consell Executiu de la Generalitat.

Anuncio que demanarem, nosaltres i altres grups, la reunió de la Diputació Permanent per parlar d'aquest tema, que ens sembla crucial, sobretot perquè significa un ús i abús de fons públics, dirigits o orientats cap a interessos estrictament, diguem-ne, partidistes.

Dir, per tant, que aquest projecte de concessió, que se li ha canviat el nom pel d'«autorització», no hauria hagut de ser estudiat per aquesta Diputació Permanent. No podia entrar en aquesta Diputació Permanent, per dignitat institucional dels que som avui els representants de la Cambra legislativa catalana; no podia, de cap manera, entrar-hi. Dir que, una vegada més, s'han menystingut absolutament els grups de l'oposició, en no donar cap tipus d'informació. Dir que restem absolutament esverats de veure com es dupliquen fons de propaganda institucional sense nosaltres conèixer la seva destinació. Dir que estem profundament inquiets de veure la inversió que es fa en informàtica. Dir que estem profundament molestos per veure que, la campanya institucional, pels mitjans de comunicació, no la coneixem ni en tenim cap tipus de coneixement. I dic que estem realment indignats, diguem-ne, democràticament, de l'ús i l'abús de diners públics que ha fet i està fent actualment el Consell Executiu per exposar, no el que ha fet, sinó, moltes vegades, el que no ha fet; moltes vegades el que pensa fer, i, per tant, això és absolutament il·legítim, i això forma part d'una tradició que caldria eradicar del nostre país, perquè el bon comportament democràtic exigeix sempre que els fons públics s'utilitzin, sempre, en funció de serveis públics clars i al servei dels ciutadans, mai al servei de cap tipus d'interès.

És per això, senyor President, que nosaltres votarem en

contra d'aquest Projecte; votarem en contra d'aquest Projecte, quan hi volíem haver votat a favor, que era molt senzill, votar a favor : el que és anormal en el Parlament de Catalunya és que l'autorització de crèdit de despeses institucionals tingui quatre grups parlamentaris en contra; això és absolutament anormal, i nosaltres tenim un clar sentit institucional.

Si les coses s'haguessin fet bé, si hi hagués hagut la transparència informativa, si hi haguessin hagut les consultes mínimes prèvies, si hi hagués hagut el coneixement per part de tots els grups del que es pensava fer amb la propaganda institucional, no dubtin, senyors diputats, que nosaltres hi hauríem votat a favor : amb els mínims de correcció parlamentària i democràtica, nosaltres, sempre, davant un fet institucional, hi votarem a favor; ens dol haver-hi de votar en contra, com, segurament, també dol a tots els grups parlamentaris que no estan en el Govern, haver-hi de votar en contra.

Gràcies, senyor President.

(El M. H. Sr. President dóna la paraula a l'I. Sr. Subirà.)

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President. El cor se me'n va, senyor President, a fer un torn en contra, però, naturalment, no ho puc fer; hauré de fer un torn de posicionament, i atès que nosaltres pensem que el text del Projecte, la seva tramitació i la memòria són correctes, en lloc de donar argumentacions per a cada un dels punts, en aquest sentit, em dedicaré a donar les argumentacions que a nosaltres ens fan votar a favor, triant els que els altres grups han contradit, però no per fer un torn en contra, sinó, simplement, per explicar la nostra posició respecte a les coses que s'han posat en dubte. Entenc que les que no s'han posat en dubte no deuen requerir argumentació a favor perquè tothom hi està d'acord.

Bé, llavors, en aquest sentit, s'han produït fal·làcies de raonament notables, s'han produït argumentacions sense base que, naturalment, no ens fan creure que la intenció fos votar-hi a favor, i que a causa d'aquests arguments s'hi vota en contra, sinó que es busquen els arguments per justificar votar en contra. Exemple d'això que dic, exemple : gran estripada de vestidures respecte als augments de les partides en relació amb l'any 84. Jo no sé si els diputats que han argumentat en aquest sentit saben que, a part dels augments de preus, que em poden dir que no han estat del cent per cent —i tenen raó—, hi ha hagut, especialment en la partida més forta d'aquest pressupost, que és l'anomenada «despeses institucionals», i que conté materials, meses, subministraments de béns i serveis, i que bàsicament és proporcional al nombre de meses, jo no sé si els senyors diputats saben que hi ha només —només— més de cinc-centes meses més que les que hi van haver a les eleccions del 84, i que les partides que es discuteixen aquí són totes resultat d'un tempteig de preus —preus absolutament de mercat— per a les quantitats necessàries, i les quantitats són donades per dades objectives, que són independents de la nostra voluntat.

S'ha fet crítica de procediment. Deixin-me entrar, també, en per què nosaltres estem a favor del procediment que s'ha seguit : quan el Projecte de Llei va ser tramès pel Govern al Parlament, almenys sobre el paper, sobre les possibilitats, quedava encara pràcticament un mes de legislatura; per tant, el Govern va prendre una decisió pensant que el text podia, efectivament, ser tramitat com una llei normal. El que passa és que hi ha una facultat, que no és del Govern, sinó que és del President de la Generalitat —i que no usurpa res— que l'autoritza a dissoldre el Parlament : el President de la Generalitat, legítimament, va fer ús d'aquesta opció i, llavors, va quedar aquest text —per altra banda, necessari per dur a terme les eleccions—, simplement, sota les previsions de tràmit que dóna el Reglament respecte a la Diputació Permanent.

Bé, respecte al tema del tràmit donat per la Mesa de la Diputació Permanent, jo vull afegir una cosa, simplement, a les argumentacions que abans he donat en relació amb el Reglament del Congrés dels Diputats i la Constitució. Abans d'això, vull dir, simplement, que l'analogia amb els decrets-llei, en tot cas, juga a favor nostre, perquè és molt més fort un decret-llei que un projecte de llei. Llavors, vull afegir només a aquesta argumentació que el nostre Reglament es va inspirar, entre altres, en el contingut de l'Estatut Interior de la Generalitat de l'època de la República, concretament l'aprovat l'any 1933, que fa previsions, respecte a les facultats de la Diputació Permanent, que els llegiré. En l'article 71, en el darrer paràgraf, diu : «Únicament podran ésser autoritzats els pressupostos extraordinaris quan els motivin raons de necessitat justificada per la majoria absoluta del Parlament, i, essent suspeses les sessions, en cas d'urgència, per un acord del Consell Executiu, aprovat per majoria absoluta en la Diputació Permanent del Parlament». És a dir, és un procediment que s'assembla més al procediment del decret-llei, que és el que funciona en l'Estat, però que, en tot cas, dóna més facultats a l'Executiu; aquí estem aplicant un procediment que dóna més facultats al Parlament. Continua, i en l'article 74, en el segon paràgraf de l'article 74, diu : «El Consell Executiu» —el Consell Executiu— «podrà, tanmateix, essent tancat el Parlament, i amb l'aprovació de la majoria absoluta de la Diputació Permanent, fer ampliacions o transferències de crèdit en cas d'exigir-ho la conservació de l'ordre, calamitats públiques o una necessitat financera urgent», com és el cas que ens ocupa. «Tan aviat com el Parlament es reuneixi, se li donaran comptes», etcètera. Per tant, senyores i senyors diputats, en l'Estatut Interior de la Generalitat republicana eren bastant més extenses que les que implica, en aquests moments, el tràmit que s'està donant.

Respecte a l'argumentació del tràmit, s'ha fet una argumentació absolutament increïble, que només és atribuïble a la no-assistència a les reunions de la Mesa i la Junta de Portaveus. És a dir, s'ha dit que per què, quan es publica aquest Projecte en el *Butlletí* 256, no s'obre termini d'esmenes. Doncs, mirin, no s'obre termini d'esmenes perquè, tots d'acord —tots d'acord i a proposta d'un grup de l'oposició—, es va acordar que el termini d'esmenes s'obriria després que es reunís una Junta de Portaveus per tocar el tema, després de publicat el text. És clar, llavors, això, evidentment, aquesta argumentació es fa amb una gran prosopopeia i com aquell que diu una veritat extraordinària. Bé, doncs, mirin, en lloc de ser una veritat extraordinària és una simple posada de peu de poca memòria.

Llavors, es continua i es fa... Nosaltres ens veiem obligats a argumentar per què estem a favor de la Disposició Addicional, punt 3 de la Disposició Addicional. Però, escoltin, nosaltres estem absolutament a favor de la Disposició Addicional, punt 3, perquè és allà on es marquen els límits que es demanen. És a dir, es diu : «És que aquest text no marca límits». Escoltin, marca límits : Disposició Addicional, punt 3, diu : «Cap partit, federació, coalició, agrupació, no pot superar...» —és el

mínim que es demanava, eh? —, «no pot superar en les eleccions al Parlament de Catalunya del 1988, per a despeses electorals, el límit que resulti de multiplicar per 45 pessetes el nombre d'habitants de població de dret de les circumscripcions electorals on presentin candidatures». Bé, és clar, si el que no es fa és fer la multiplicació, llavors no hi ha límit, però, efectivament, n'hi ha, perquè tant el nombre d'habitants de dret com 45 pessetes són dues dades objectives, reals, existents i, per tant, multiplicables, i marquen un límit.

Jo podria continuar parlant, per exemple, de per què estem a favor que es faci campanya institucional. És clar que se n'ha de fer! Que no es diu que l'enemic principal d'algunes forces polítiques és l'abstencionisme? Doncs, s'ha de procurar que no n'hi hagi, perquè, en tot cas, els resultats obeeixin la voluntat del poble, i no la voluntat, només, dels qui en la seva voluntat hi ha el fet d'anar a votar —que la voluntat de no anar a votar també és legítima, però, en tot cas, creiem que és bo per a la democràcia promoure el vot. I, efectivament, de propaganda institucional n'hi ha, encara que darrerament ha disminuït : ha disminuït des que no hi ha les campanyes de propaganda institucional de la Corporació Metropolitana de Barcelona.

I, finalment, senyor President, una petita referència també al tema de les enquestes que es poden fer durant el dia —suposades enquestes—, del dia de les eleccions, allò de la partida de 60 milions de pessetes a la qual s'ha referit algú; nosaltres hi estem a favor. Hi estem a favor i, a més a més, no tenim cap angúnia sobre la seva correcció, perquè aquesta qüestió ha estat consultada diverses vegades a les juntes electorals, i les juntes electorals, sempre, infal·liblement, han decidit a favor que es poden fer aquestes accions. I recordo que la primera consulta no es va fer, precisament, en unes eleccions autonòmiques, sinó arran d'unes eleccions al Parlament espanyol, i es va fer la consulta, i la junta electoral va dir que era perfectament correcte, i, per tant, doncs, es preveu fer aquest tipus d'acció.

Per totes aquestes raons, senyor President, nosaltres votarem a favor del text que s'ha presentat, text que considerem correcte, tant en el seu articulat com en la seva memòria, i la tramitació del qual també considerem totalment correcta, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Acabat el debat, anem a sotmetre a votació... *(L'I. Sr. Esteve i Oriol demana per parlar.)* Digueu, si us plau.

El Sr. ESTEVE I ORIOL *(de l'escó estant) :* Vull contestar unes al·lusions que suposo que són una posada de peu del meu amic senyor Subirà, quan diu que alguns no assisteixen a la Mesa : només vull recordar que el Grup Popular no assisteix a la Mesa perquè no hi té representació. *(Remor de veus.)* No, no, ha dit «Mesa i Junta de Portaveus», i jo em remetré al que sortirà al seu dia al *Diari de Sessions,* I, segona : Junta de Portaveus, des de Setmana Santa no n'hi ha hagut cap. Em sembla que això queda clar, no?

(L'I. Sr. Subirà s'aixeca per parlar.)

El Sr. SUBIRÀ *(de l'escó estant) :* Senyor President, si m'ho permet, per retirar l'expressió en el que pugui significar una acusació a un grup de no assistir a la Mesa, quan no n'és membre. És a dir, en aquest aspecte retiro les meves paraules, que han estat errades.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, ho trobo molt bé, i aquesta Presidència es complau molt amb aquestes manifestacions.

Bé, anem, doncs, a sotmetre...

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, si em permet...

El Sr. PRESIDENT : Digui, senyor Subirà.

El sr. SUBIRÀ : ...hi ha una observació de caire gramatical que ha estat notada per un dels diputats que ha intervingut i que em sembla que és obvi, és obvi que es tracta d'un error potser mecanogràfic i, en tot cas, gramatical, que podria probablement ésser esmenat pel procediment que ho són habitualment aquests errors. És, concretament, les dues paraules de la darrera ratlla del punt quatre de la Disposició Addicional; diu —llegeixo la Disposició, el punt quatre— : «L'import de les subvencions a adjudicar s'han de fer efectives dins dels cent dies posteriors a l'aprovació del crèdit extraordinari», i diu : «per al Parlament de Catalunya». És òbvi que és «pel Parlament de Catalunya», que és el subjecte, l'agent.

El Sr. PRESIDENT : Per tant, és «pel» i no «per al». D'acord.

Bé, doncs, anem a sotmetre a votació l'autorització del Projecte de Llei.

Els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

El text ha estat aprovat per 12 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.

Aquesta Presidència, finalment, fa avinent que, per tal de facilitar la tasca dels il·lustres senyors membres de la Diputació Permanent, la Mesa d'aquesta els sotmet a la consideració l'adopció del següent acord : «La Diputació Permanent delega a la Mesa d'aquesta l'elaboració de l'informe pel qual, d'acord amb l'article 54.1 del Reglament, ha de donar compte al Ple del Parlament dels afers i de les decisions tractats».

El Molt Honorable President..., aquest President fa avinent que, si no se suscita cap objecció o cap oposició, es considerarà aprovat aquest acord per assentiment. *(Pausa.)*

Bé, doncs, aleshores, s'aixeca la sessió.

(És un quart de dues del migdia i nou minuts.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.

4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom .....

carrer ..... núm. .....

telèfon ..... població .....

districte postal .....

desitja subscriure's al
- ☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
- ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia ..... de ..... de .....

fins al dia 31 de desembre de 198 .....

Amb aquesta finalitat, i amb data ..... de ..... de 198 ..... envia

per ..... núm. ..... la quantitat de ..... pessetes
(gir/xec al portador)

....., ... de ..... de 198 ....

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA. Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63. Subscripció anual : 4.620 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* : 8.820 pessetes. Número solt : 105 pessetes. Dip. Leg. B-27.966-80
Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)